

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobkyně: **H. S.**
bytem M. 2244, U. B.
zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2016, č.j. KUZL/39425/2016, sp. zn. KUSP/39425/2016/DOP/Pe,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalobce je **povinen** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 416 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2016, č.j. KUZZL/39425/2016, sp. zn. KUSP/39425/2016/DOP/Pe, kterým byl změněn výrok rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod ze dne 13.5.2016, č.j. OS-D/4841/15/Ba, sp. zn. 58742/2015/MUUB, kterým byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), co do kvalifikace skutku a ve zbytku bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobkyně namítá, že již v průběhu správního řízení uváděla, že parkovací automat nefungoval. Dále v průběhu správního řízení namítala, že pan P. – řidič vozidla – jednal v krajní nouzi, neboť svého syna vzal k lékaři. Podle žalobkyně se správní orgány měly zabývat důvody, proč nebyl uhrazen parkovací poplatek, přestože již nebylo možné zahájit řízení o přestupku. Napadené i jemu předcházející rozhodnutí jsou tak podle žalobkyně nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a jsou v rozporu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobkyně dovozuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí také pro nesrozumitelnost. Podle žalobkyně je místo skutku popsáno neurčitě; na parkovišti platily i další značky (zákaz zastavení). Nesrozumitelné je podle žalobkyně prvostupňové rozhodnutí také proto, že ve výroku neobsahuje odkaz na všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (ustanovení vyhlášky, která stanoví význam příslušné dopravní značky). Podle žalobkyně prvostupňový správní orgán pochybil také tím, že neseznámil žalobkyni s opatřením obecné povahy, kterým bylo stanoveno příslušné dopravní značení. Žalobkyně dále namítá, že prvostupňový správní orgán neučinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jestliže prvostupňový správní orgán nejdříve vydal příkaz, kterým byl uznán vinným pan P., nebyly splněny podmínky pro odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Žalobkyně dále namítá, že povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou.
3. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby zdejší soud zrušil rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nároky uplatněné v žalobě neuznává a s obsahem podané žaloby nesouhlasí. Existenci krajní nouze by žalobkyně podle

žalovaného mohla namítat pouze v řízení o přestupku; nadto podle žalovaného jednání žalobkyně nelze považovat za jednání v krajní nouzi a žalobkyni označená osoba je za řidiče vozu označována zmocněncem žalobkyně opakovaně v různých řízeních. K podmínkám pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla žalovaný uvedl, že D. P. byl žalobkyni označen účelově; bylo povinností žalobkyně poskytnout prvostupňovému správnímu orgánu aktuální kontakt na řidiče. Místo spáchání skutku je podle žalovaného určeno dostatečně určitě. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále uvedl, že na účastníky silničního provozu dopadá bezpodmínečná povinnost řídit se dopravními značkami. Žalovaný dále uvedl, že nepředpokládá, že by Ústavní soud příslušná ustanovení zákona o silničním provozu zrušil pro jejich rozpor s ústavním pořádkem.

5. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Také žalovaný na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
8. Žaloba není důvodná.
9. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
10. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřípustná či protiústavní (nález Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
11. Namítá-li žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost nastává zejména tehdy, pokud výrok odporuje odůvodnění či pokud právní závěry rozhodnutí vyplývající ze skutkových okolností zcela chybí nebo důvody rozhodnutí nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelným rozhodnutím pro nesrozumitelnost je také takové rozhodnutí, jehož výrok či odůvodnění nedávají smysl. Důvodem existence požadavku na co nejpreciznější vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věcech správního trestání je, aby byl znemožněn opakovaný postih za týž skutek či aby bylo zamezeno záměně skutku; požadavky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí musí být tedy relativně striktní, zároveň však ještě přiměřené. V nyní posuzované věci je po provedeném dokazování před zdejším soudem zřejmé, že budova „Dům kultury“ č.p. 2187 v Uherském Brodě je z více stran ohraničena parkovištěm s parkovacím automatem. Místo spáchání skutku bylo v prvostupňovém rozhodnutí vymezeno uvedením názvu obce (Uherský Brod), ulice

(Mariánské náměstí), číslem popisným budovy (2187) a jejím názvem (Dům kultury). Prvostupňový správní orgán podle přesvědčení zdejšího soudu vymezil místo spáchání skutku dostatečně; spolu s okamžikem spáchání skutku (dne 7.10.2015, 9:22 hodin) a uvedením typu vozidla a jeho registrační značky byl skutek vymezen nezaměnitelně tak, aby nemohlo dojít k opakovanému potrestání žalobkyně (či skutečného řidiče vozidla) za totožný skutek. Z fotodokumentace předložené žalobkyní vyplývá pouze to, že na Mariánském náměstí v Uherském Brodě jsou umístěny vjezdy do dvora a podzemní garáže, před kterými pro řidiče platí zákaz zastavení. Z fotodokumentace procházející správním spisem je však zřejmé, že vozidlo žalobkyně parkovalo na „řádném“ parkovacím místě, na které se vztahovala dopravní značka IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“. Podle zdejšího soudu je zcela běžné, že místo spáchání přestupku spočívající v nezaplacení ceny parkovaného je dostatečně vymezeno „pouze“ názvem obce, ulice a číslem popisným nejbližšího domu, přestože k domu bude přináležet také vjezd do garáže, na který se vztahuje zákaz zastavení.

12. Zdejší soud nesouhlasí se žalobkyní, která dovozuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí z toho, že prvostupňový správní orgán neuvedl odkaz na vyhlášku Ministerstva dopravy. Podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, správní orgán ve výrokové části rozhodnutí uvede právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto. Smyslem tohoto pravidla je jasná, srozumitelná a nezaměnitelná intimace těch pravidel, jež se stala základem právního posouzení věci podle práva hmotného, nikoli kompletní výčet veškerých ustanovení, kupř. všech kompetenčních, jež obecně založila pravomoc ve věci řízení vést. Správní orgán ve výroku rozhodnutí (včetně jeho návěti) tedy musí uvést základní zákonná ustanovení, kterými je dána jeho pravomoc a příslušnost k vydání rozhodnutí, a především pak musí uvést odkaz na ustanovení hmotného práva, dle kterého je ve věci samé rozhodováno. Prvostupňové rozhodnutí tyto podmínky splňuje. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu stanoví povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Je-li ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že řidič vozidla „...stál neoprávněně v místech označených svíslou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“...“, pak je podle zdejšího soudu pochybení řidiče vozidla ve vztahu k příslušným právním normám srozumitelně vymezeno. Podle zdejšího soudu tedy prvostupňový správní orgán nepochybil, jestliže ve výroku prvostupňového rozhodnutí neodkázal na opatření obecné povahy, kterým byla příslušná dopravní značka stanovena. Prvostupňový správní orgán nepochybil ani tím, že neodkázal na vyhlášku Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích.
13. Podle žalobkyně je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se prvostupňový správní orgán ani žalovaný nezabývali důvody neuhrazení parkovacího poplatku. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že prvostupňový správní

orgán k vyjádření žalobkyně o důvodech neuhrazení poplatku D. P. nepřihlédl, neboť nevedl správní řízení s D. P., kterého za řidiče označila žalobkyně, nýbrž přímo se žalobkyní. Obdobně žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je irrelevantní, z jakých důvodů měl D. P. porušit § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobní argumentace poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného (a především prvostupňového) rozhodnutí tudíž není důvodná a zdejší soud žádný důvod nepřezkoumatelnosti nenalezl ani nad rámec žalobní argumentace.

14. Podle žalobkyně je napadené i jemu předcházející rozhodnutí nezákonné také z toho důvodu, že nebylo dokazováno opatřením obecné povahy, kterým byla dopravní značka stanovena. Z fotodokumentace žurnalizované ve správním spisu a z fotografií, jimiž bylo dokazováno při jednání, je zřejmé, že vozidlo žalobkyně parkovalo v místě, na které se vztahovala dopravní značka IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“. Dopravní značka tedy vyvolávala účinky dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2012, č.j. 1 AOs 1/2012-30). Žalobkyně v průběhu správního řízení argumentaci směřující k dopravnímu značení neuplatnila; prvostupňový správní orgán ani žalovaný proto neměli důvod zabývat se umístěním dopravní značky či „seznamovat“ žalobkyni s příslušným opatřením obecné povahy. Ostatně žalobkyně ani v žalobě neuplatnila konkrétní námitky související s umístěním dopravní značky, a žaloba tak je i v této části nedůvodná.
15. Žalobkyně dále namítá, že nebyly splněny podmínky dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Zmocněnec žalobkyně v reakci na výzvu ze dne 7.12.2015 sdělil, že vozidlo v předmětné době řídil D. P. Příkaz o uložení pokuty D. P. ze dne 17.3.2016, č.j. OS-D/4841/15/Ba, se nepodařilo doručit, a to ani fikcí (existence nepravomocného a nedoručeného příkazu tedy nemá žádný vliv na splnění podmínek pro odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g/ zákona o přestupcích). Z obálky doručovaného příkazu je zřejmé, že adresát je na žalobkyni (zmocněncem žalobkyně) sdělené adrese neznámý. Ostatně zdejšímu soudu je známa praxe zmocněnce žalobkyně (kupříkladu z věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 62 A 100/2016), že zmocněnec žalobkyně označuje za řidiče D. P. v různých správních řízeních opakovaně. Pak bylo podle zdejšího soudu na žalobkyni (jejím zmocněnci), aby prvostupňovému správnímu orgánu sdělila aktuální kontaktní údaje, aby mohl správní orgán tohoto řidiče kontaktovat. To však neučinila. Podle zdejšího soudu tedy prvostupňový správní orgán vykonal nezbytné kroky ke zjištění pachatele ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a žaloba je v této části nedůvodná.
16. Namítá-li žalobkyně, že jí označený řidič (D. P.) neuhradil parkovací poplatek z důvodu nefunkčnosti parkovacího automatu a z důvodu nutnosti odvozu syna řidiče k lékaři, tak zdejší soud v kontextu opakovaného označování D. P. zmocněncem žalobkyně za řidiče různých vozidel považuje tvrzení žalobkyně za účelové. I kdyby však parkovací automat

nebyl v rozhodnou dobu funkční, nejedná se o okolnost, kterou by mohl správní orgán v řízení o správním deliktu provozovatele jakkoli zohlednit. Důvody nezaplacení parkovacího poplatku by mohl namítat toliko řidič vozidla v řízení o přestupku. Odpovědnost za správní delikt provozovatele je odpovědností objektivní, z níž se lze liberovat jen zákonem stanoveným způsobem (pravdivým sdělením jména řidiče, který v rozhodnou dobu vozidlo užíval).

V. Závěr

17. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

18. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to náleží procesně úspěšnému žalovanému. Žalobce požadoval ve věci konání jednání, kterého se však bez omluvy nezúčastnil. Naopak žalovaný, který s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasil, na nařízené jednání dorazil. Za této situace soud náklady žalovaného na cestovné nepovažuje za náklady běžné úřední činnosti žalovaného, a proto mu náhradu těchto nákladů přiznal. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalovanému vznikly náklady na cestovním ve výši 416 Kč za cestu zástupce žalovaného ze Zlína ke Krajskému soudu v Brně a zpět na jednání soudu autobusem a vlakem. To vše podle § 157 odst. 1 a § 159 odst. 1 zákona č. 261/2006 Sb., zákoník práce. Uvedenou částku je žalobce povinen zaplatit žalovanému ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18.10.2018

David Raus, v.r.
předseda senátu